

sit højeste, kommer Kritikerne i Haarene paa hinanden, og Spillet er gaaende. — Nej, Berømmelsen er den geniale Kunstners egenlige Martyrium, fordi han maa dele den med altfor mange Abekatte.“

Jytte hørte lidt forundret paa dette bitre Selvforsvar. Men hun forstod ham, og der var noget i Tonen, der gjorde Indtryk paa hende, en trodsig Ensomhedsfølelse, som hun selv kendte.

„Jytte!“ sagde Jægermesteren, der i det samme kom ind med Hr. Frandsen. „Du maa ikke blive vred. Men baade Frandsen og jeg synes, at Portrættet fra Rigsdags-salen er at foretrække. Det er — som Frandsen meget rigtigt siger — mere monumentalt. Jeg mener altsaa, at vi skal holde os til det.“

Jytte gad ikke svare, men hun lod ham nu forstaa, at hun vilde gaa.

I det samme kom Husholdersken ind med en Te-Anretning paa en Bakke. For ikke at være uhøflig var hun nødt til at tage en Kop; men hun tænkte igen paa sin Mor og var urolig.

„De bor skam godt, From!“ sagde Jægermesteren, da Teen var budt om og Husholdersken gaaet. „Og De forstaar at indrette Dem! Men De er ogsaa vor Tids første Kunstner ... Jo! De skal slet ikke ryste saa beskedent paa Hovedet! De veed det godt selv. De er vort største Geni paa Portrætmaleriets Omraade.“

Han lagde Haanden paa sin Vens Skulder og fortsatte:

„Det er Skade, Frandsen, at du slet ikke har Talent